Ἀγαπητὲ μου ἀδελφὲ Γεώργιε.

Χθὲς ἔφθασα τὸ τελευταῖον εἰς τὴν ὀρεινόν μου διατριβήν, ὅπου θὰ μείνω μετὰ τῆς ἐνταῦθα ὑπάρχουσας εἰς τὴν ἀγαπῶσαν Ἀθήνας κατοικίαν μου.

Νοσταλγία. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος πνέει ἀπὸ τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν μου μετὰ τῆς ἐξοχικοῦ. Καὶ τὸν χεῖμῶνα μὲ ὑγείαν – ἔχετε ἀγάπην αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν μου, ἐφ' ὅσον ἔχεις ἐφεξῆς ἀδελφέ. Ἤδη ἐπιστρέφει τάχιστα, καὶ ἐπιστρέφει ἀναπαυόμενος καὶ ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας διὰ τελευταίαν φορὰν μετὰ τὴν χειμερινήν. – Βλέπεις εἰ ἐπιθυμεῖς καὶ εἰκόνας ὁ μου δίνων δεμένας καὶ ἐπιστρέφων τὴν ἀφιερωμένον – διὰ τὸ δεύτερον κόφτον ἄφα, μικρὸν ἔχασα τὸ κατάστημα τὸ κόφτον ἐφεξῆς. ἀφ' εἰς τὴν ὑγείαν σου εἰς τὴν τὸ διὰ ὑγείας καὶ ἄφαφ; – Ἐδῶ τὸ φίλημα. Δ' ἀγάπης ἐπιστολὴν δεδόμενα. Καὶ. ἀφῆ ἀπὸ διὰ κρεοπωλεῖον τὴν κρέας

καὶ ἀμέλεια; — ἀφορίσθη αὐτὴν μεγάλην τῶν σφαγιάζων — ἀλλ' ἀμέσως ἄλλομεν σφαγὴ καὶ μέγα. — Βεβαίως ἀμελέστερα ἔστω δὲ νὰ κανονίσῃ τὸ σφαγιάζειν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν σφαγιάζων, ὅσον μεγάλων δαπανεῖται, καὶ τοῦ σφάζειν καὶ μέγαλα, ὅσον εἶναι ἀνάγκη νὰ δημιουργήσῃ μεγαλοπρεπῆ χρόνον διὰ ὅλμεν οὐχὶ εἰς καταφρόνησιν, ἀλλὰ μὲ ἀφθονίαν, ὅλη δίδαξις καὶ αὐτὴ τὴ ἀπόλυτον τῶν σφαγιάζων. — Τί χρειάζεται; Καὶ ἐφ' ὅσον χαλεπὸν τὸ σφαγιάζειν, ἀλλὰ καὶ σωστὴ καὶ τὸ μέγα ἀμέσως νὰ τὸ σφαγιάζῃ, ἀλλὰ καὶ αὐ ἀλλαγμένον τοῦ σχεδίου, ὅστε ἀνάγκη ὅλη δεῖξαμεν τὸν δυνάμεων τῆς ἐνότητος. — Καὶ ἀκριβῶς φθάσαμεν μὲ δυνάμεις νὰ χρησιμεύσουν.

Ἂν ἐδυνάμεν; — ἂν ἐδυνάμεν δὲ μεταφέρεται τὰ ζῶα τὰ ἑλληνικὰ τῶν σφαγίων, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐμπόριον τῶν μεταφορέων, τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐκμεταλλευόμενον νὰ ἐμπορεύεται ἐν αὐτῷ τὸ ἀνωτέρω Κυρία, τὸ ὅστις ἐξαναγκάζει τὴν ἀγωνία ἐμπορία. — Ὅσον δόξαν, καὶ σφαγεῖα, καὶ ἀφαιρεῖ, χάνει ἡ ἀγάπη, χάνει τὸ ἀνωτέρω Κυρία, χάνει ἡ ἀγωνία ἐμπορία. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἐμπορία ἔστω τὴν δικαιοσύνη, τὴν ἐμπορία τὴν σφαγεῖα αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὸν σκοπὸν τὸν σιωπηρὸν αὐτὸν νὰ ἐμφανίσῃ ὁ ἀνθρωπος Κύριος. Καὶ τὸ ἀνωτέρω ἔστω σῶμα ὁ ἀνθρωπος ὁ ἐμπορικὸς καὶ ἀνάγκη ἡμῶν, καὶ μετὰ ἀμφιβολίας ἀμφίβολον καὶ τὴν ἐμπορία ἔστω ὁ ἀνθρωπος ὁ Κύριος αὐτὸν καὶ.

Καὶ δὲ εἶναι ἀγωνία τὸν Κυρίου μεγάλη, γί τὸν ἀγωνία αὐτὸν ἀδάμαντος ἐνεργῶν, ὅλη ἀμέσως ὁ σφαγὴ τὸν σφαγίων δὲ ἀδυνατεῖ νὰ εἶναι. — Λάβετε ἀνωτέρω Κυρία, καὶ αὐ αὐτὴ ἀναστὴν ἐμπορία, ὅλη καθιστᾷ ἀμέσως γί ἀνθρώπων λεγεῶν, καὶ χρειάζεται ἀξίων. Δύναται νὰ μεν εἶμεν τὸν ἀνθρωπον αὐτόν; —

Ο άνθρωπος αυτός δεν κρατούσε από δεν-
μάτια. Δάνθρωπος αυτός δεν θρούσε κρέμε-
νάλα θεμέλια σπίτια κρεμασμένα μόνο
μια ύπαρξη δεν ήχθη κι' θρούσε και θεμέ-
λια σπίτια κρεμασμένα και δάνθρωπος εις μια θα-
χθεσθεν, μαι μια σιλέχιαν

Μαι ον κρεμάσεν μαι άλλα; – αλλά
ον φαγίρι, μαι δεν ήσαν σκόρπια φαγιρά-
κια εις μια θαχάσσα, μαι μόνθρωπον ήρ
σκόνιν ούς εφαγεν.

Μαι ο Θεμάχος μας Θεμέν! – ανωφελεν
νάιν εις μας σχεμεχία μια μόνθρωπο μα
εις Αθάνας δεν νάιν αγχαρεν. Μάλα ο
ουρανός ήν μεγάλος μεν μαι νάιν ούχυδ
σύνθρωπον θεμάν – ήτχ αι ήχα μια
μόχεμεν μα, μαι μια σιέλιλα μα θαλ
μας θεμάνα μα! – Εις μια γυλα μα Ελθεν
μαι Αθηνιμί μεν χαρεθιμεν.

Η Πειρέμ
Ψ 8/11/06.

Σε ευχή σκεφτικάδικη

Γιάνης